

သိပ်ချစ်လို့

မိုးတွေမောင်

Shisi

Introduction

" မောင် ... ဦးဝေကိုတကယ်ချစ်လား "

အညိုစင်ကောင်လေးတစ်ယောက် ... သူ့ချစ်သူဟုထင်ရသော လူငယ်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး လှုပ်ခါယမ်းကာ မေးနေခဲ့တယ်... လူငယ်လေးက နှုတ်ခမ်းအထက်က မှည့်လေးကော့တက်သွားအောင်ပြီးရင်းဖြေလိုက်တယ်...

" တကယ့်တကယ်ကို ချစ်တာပေါ့ "

အညိုစင်လေးက ထပ်မေးတယ်..

" ဘယ်လောက်ချစ်လဲ "

" နှစ်ယောက်မရှိအောင်ချစ်တယ် "

အညိုစင်လေးက ပြုံးတယ် ... ညာဘက်ပါးပြင်က ပါးချိုင့်လေးပေါ်သည်အထိ ပြုံးတယ် .. ပြီးတော့ လှိုင်းတွန့်အလည်ခွဲဆံပင်လေးတွေကိုခါယမ်းပြီး ထပ်ပြောတယ် ...

" မယုံပါဘူး "

" ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲ "

လူငယ်လေးက ခေါင်းငုံ့ကာမေးတော့

" သက်သေလား ... ဦးဝေ ကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်နေမယ်လေ "

" သဘော "

လူငယ်လေးက အညိုစင်ကောင်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းရင်း ပေါ့ပေါ့လေးဖြေတယ်

" တကယ်လို့ မောင်သာ စကားမတည်ခဲ့ရင်

" မတည်ခဲ့ရင် ဦးဝေက ဘာလုပ်မလို့လဲ "

အညိုစင်လေးက ရင်ခွင်ထဲကနေ ခေါင်းလေးမော့ကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြီးပြတယ် ... အပြီးက မချိုမြိန်ဘူး ... အေးခဲလိုက်တာ ... ပြီးတော့ တစ်သက်မမေ့စေမဲ့စကားကိုဆိုလိုက်တယ် ...

.

.

.

.

.

.

.

" ဦးဝေကိုယ်တိုင် မောင့်ကို ဦးဝေရဲ့ အချစ်နဲ့ သတ်မယ် "

အခန်း - ၁

" ကောင်းကောင်းရေ စံတော်ချိန်ကြီးကတော့ အခန်းရှေ့ရောက်နေပြီဟေ့ "

အုန်းခနဲ အော်လိုက်သံနဲ့အတူ ရယ်သံတို့က ကျွတ်စီကျွတ်စီ ထွက်လာလေသည်။ မကြာသေးခင်ကမှ အတန်းဆရာထွက်သွားတာကြောင့် အတန်းသားတွေ အပြင်မရောက်သေး၍ လူစုံနေပုံရသည်။ အတန်းရှေ့က

လူတွေကလည်း သူ့ကိုကြည့်လာသည်။ အို ရှက်လိုက်တာလေ ... ဒီလူဘာ
လာလုပ်နေတာလဲ ...

" ဝေဇင် အောင်ထွန်း ငါတို့သွားရအောင် "

" ဟဲ့ နေပါဦး နင့်စံတော်ချိန်က စောင့်နေတယ်လေ "

" တော်စမ်းပါဟာ ဗိုက်ဆာနေပြီ သွားမယ် လာအောင်ထွန်း ... "

" ဟဲ့နေဦးလေ ငါတို့လည်း လိုက်မယ်လေ "

သူနဲ့အောင်ထွန်းတို့ လှည့်ထွက်လာတော့ ဝေဇင်နဲ့မေနှင်းက နောက်က
အိတ်တွေဆွဲကာ အူယားဖားယား လိုက်လာရတော့သည်။ အတန်းရှေ့တွင်
ရပ်စောင့်နေသူက နေရာကောင်းကိုရွေးထားတာပင်။ အခန်းက ထောင့်ဆုံး
အခန်း ဖြစ်သည့်အပြင် ထွက်ပေါက်က တစ်ပေါက်တည်း။ ထိုထွက်ပေါက်
ကို ဒီလူရှေ့ကထွက်သွားမှရမည့်ပုံ။

ဘာလို့များ လျှောက်လမ်းတွေကို တစ်ဖက်ပိတ်ပြီး သံဇကာတွေ ကာရံ
ထားရပါလိမ့်။ သူတို့အုပ်စုလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဖြတ်လျှောက်
လာပေမဲ့ ... ထိုလူက မသိချင်ယောင် ဆောင်စေချင်ပုံမရ။ သူ့လက်ကိုလှမ်း
ဆွဲသည်အထိ။

အိုး ရဲတင်းလိုက်တာ ... သူစကားတို့ပြန်မနေပဲ လက်ကိုရုန်းထွက်လိုက်
သည်။ အရပ်တို့သိပ်ကွာခြားမနေပေမဲ့ ခွန်အားတို့က ကွာပုံရသည်။ သူ
လက်တို့က ထိုလူ့လက်မှမလွတ် .. နာပင်နာသွားရသည်အထိ။

" ခင်ဗျား ဒါဘာလုပ်တာလဲ "

" ကိုယ်နဲ့စကားခဏပြောရအောင်လေ "

" ကျွန်တော့်မှာပြောစရာမရှိဘူး "

" ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာပြောစရာရှိတယ်လေ .. ခဏလေးပါ "

" လုံးဝပဲ .. ခင်ဗျား မော်ကွန်းထိန်းရုံးခန်းကြိုက်လား ကျောင်းအုပ်ရုံးခန်း ကြိုက်လား ကြိုက်ရာရွေး "

" စိတ်ကြီးလိုက်တာ .. အင်း ကိုယ်ကဘယ်နေရာမှမကြိုက်ဘူး ... တကယ်လို့ ကိုယ်နဲ့မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုရင်..ကိုယ်ဒီမှာပဲ ပြောမယ်လေ "

သူ့လက်တို့ကို ထိုလူကလုံးဝမလွှတ်သည့်အပြင် သူ့လက်ကို ထိုလူက လက်နှစ်ဖက်လုံးနှင့် အုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။ အာ ဒီလူကို မုန်းလိုက်တာ လေ။

" မြန်မြန်ပြော ပြီးရင် မြန်မြန်လစ်တော့ "

သူ့စကားတို့ကို ထိုလူက ခန့်သလို ရယ်ပြန်သည်။

" သေချာတယ်နော် ဒီမှာနားထောင်မှာ "

နေပါဦး .. ဒီလူဘာပြောမှာများလဲ။

" ခင်ဗျားကြီး သိပ်အရစ်ရှည်တာပဲ "

သူပြောလည်ပြောကာ လက်ကို ဆောင့်ရုန်းလိုက်သည်။ ထိုလူအငိုက်မိ နေချိန်မို့ သူ့လက်တို့လွတ်သွားသည်။ ထိုတော့မှ ငြိမ်ရပ်နေသော သူငယ်ချင်းကောင်းများက သူ့ကိုလာဆွဲဖော်ရသည်။ မေနှင်းနဲ့ဝေဇင်က သူ့ အနားတိုးတိုးကပ်ပြောလာသည်က ..

" စံတော်ချိန်ကြီးက နင့်ကို ဖွင့်ပြောမလို့ထင်တယ်နော် "

" နင်တို့နှစ်ယောက် တော်တော့နော် ... ငါ့ဒေါသတွေ နင်တို့ဆီရောက် သွားမယ် "

သူ့အသာဟန့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းမလေးနှစ်ယောက် အသာကုပ်သွား သည်...

" ဆောရီးနော် ထွက်သွားမှာစိုးလို့ လက်ဆွဲထားမိတာ .. နာသွားပြီထင်

တယ် "

" အဲဒါပြောမှာလား ဒါဆိုနားထောင်ပြီးပြီ သွားမယ် "

သူ့ဆီက သွားမယ်ဆိုသော အသံကြားတာနဲ့ သူတို့လေးယောက် နောက် ကိုလှည့်မကြည့်ပဲ သုတ်ခြေတင်ပြေးပါတော့သည်။

.....

" ဦးလေးချန်း သားတို့ဝိုင်းကို ခါတိုင်းလိုမျိုး ပေးပါဗျို့ "

canteen အရောက် အသက်ပင်ဝအောင်မရှူနိုင်သေးပဲ လှမ်းမှာရင်း ချွေး တို့ သုတ်ရသည်။

" ငလည်ကောင် .. မင်းလုပ်ခဲ့တာ ဟိုက ဘယ်လိုနေခဲ့မလဲတောင်မသိဘူး "

" အေးဟယ် ငါဆို အဲချိန်ဖြစ်သွားတဲ့ မျက်နှာလေး ကြည့်ချင်လိုက်တာ "

" တော်ပါဟာ ဒီမှာကြည့် ငါ့လက် "

သူ့ရဲ့နှီရဲနေတဲ့လက်ကိုထိုးပြလိုက်တော့ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသည့် မေနှင်း က အိတ်ထဲက ဒဏ်ကြေးဆေးဗူးကို ထုတ်ပေးသည်။

" ဟဲ့ မေနှင်း ဆေးဗူးတွေဘာတွေနဲ့ပါလား ... ဘာလဲ အနာဂတ်တွေဘာ တွေများကြုံမြင်လို့လား "

" တော်ပါဟဲ့ အိမ်ကအဖွားက မှာလိုက်လို့ဝယ်လာတာ .. သေချာကြည့် ပါ ကင်ကြီး "

" ဦး "

" ဘာလဲ မင်းက "

" သူက ပါကင်ကြီးဆိုလို့ "

" အေးလေ ဖောက်မှမဖောက်ရ ... နင် ကာလနာ မြွေပွေးကိုက် "

" ဟား ဟား ဟား ဟား ရယ်လိုက်ရတာ မေနှင်းရယ် "

" အကောင်စုတ် နင်ဒီနေ့ ကျူတိုချိန် ငါနားလာထိုင်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့ "

" ဟီး..... မစဉ်းစားဘူး လာပဲ ထိုင်မှာ "

" ဝှပ် "

မေနှင်းဟာ စကားနဲ့ပြန်မနေပဲ ရှေ့က တစ်ရှူးဘူးနဲ့ ကောက်ထုပါ တော့သည်။

" လဲသေလိုက် "

" တော်ကြပါတော့ဟာ .. ကဲ မှာတာလည်းရပြီ စားရအောင် .. "

သူလောဆော်လိုက်တော့ ရန်စောင်နေရာမှ အစားဖက်ပြန်လှည့်လာကြ သည်။ ထမင်းကြော်လေးတစ်ဖွန်း ဗိုက်ထဲရောက်သွားသည်နှင့် ပိုး မျိုးစဝက ဝိုင်းတွတ်လိုက်ပုံရသည်။ ဗိုက်ကအောင့်ချင်သလို ဖြစ်သွား၍ နို့ အေးတစ်ငုံသောက်နေမိချိန်

" နင့်စံတော်ချိန်က ဘာအချိုးတုန်း "

" ဇွီး "

သူနို့အေးတွေက သူ့ရှေ့က ထိုင်နေသော အောင်ထွန်းမျက်နှာသို့ တည့် တည့်

" အစားတော့ပျက်ပါပြီ "

သူစိတ်ပျက်လက်ပျက်ရေရွတ်ကာ တစ်ရှူးတွေထုတ်ပြီး အောင်ထွန်းကို ကမ်းလိုက်သည်။

" ငါ ဒီနေ့ ပြဿဒါးနေ့ ထင်တယ် .. "

မျက်နှာအနံ့ တစ်ရှူးနဲ့သုတ်နေပေမဲ့ နို့နို့တော့ ပျောက်မည်မထင် ..

" စားချင်စိတ်တောင်မရှိတော့ဘူးကွာ "

" စားလိုက်ပါကွာ ပြီးမှ မင်းကို သန့်စင်ခန်းလိုက်ခဲ့ပေးမယ် .. ကျူတိုလည်း ပေးကူးမယ်ကွာ "

ပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့ အောင်ထွန်းက ...

" ဂျေဒိုးနပ် တစ်ဗူး "

" သဘော "

သူတို့လေးယောက်ရဲ့ သာမန်နေသားကျနေတဲ့ဘဝက ဒီလိုစလိုက်နောက်လိုက် ဖြစ်နေရမှာ။ ခင်ဗျားပါလာရမှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားပါလာရင် အစားအသောက်ပျက်တယ်။ ဟို စံတော်ချိန်ဆိုတဲ့ လူကြီး ... အချိန်မှန်လွန်းလို့ စံတော်ချိန်ဖြစ်နေရသောလူကြီး။ သူကလည်း အဲလူနာမည်ကို သိချင်မနေပါဘူးနော်။ ဒါကြောင့် မေနှင်းတို့ပေးထားတဲ့နာမည်ပြောင်နဲ့ လူဖြစ်နေတာ။

ဒီနေ့တော့ သူတကယ်စိတ်ပျက်သွားရသည်။ ချောတယ် လို့ အမှတ် ပေးထားတာလေး ပြန်နှုတ်လိုက်။

အခန်း - ၂

ဒီနေ့လည်း အတန်းရှေ့ကို ထုံးစံအတိုင်းရောက်နေပြန်ပါပြီ။ အား သူ
အရမ်းစိတ်ရှုပ်တာပဲ။ အဲဒီလူကဘာလို့ သူ့ကို လာလာတွေ့နေရတာလဲ။ သူ
အဲလူကိုမသိဘူး။ သိလည်းမသိချင်ပါဘူးနော်။ ဒီတိုင်း ရုပ်လေးချောပြီး
ကြည့်ကောင်းလို့ပါနော်။ အတန်းကလည်းဆင်းပြီ။ ဒီနေ့အောင်ထွန်းက
အူအတက်ပေါက်လို့ ဆေးရုံရောက်နေတဲ့အတွက် ကျောင်းမလာနိုင်ဘူး။
ဝေဇင်နဲ့မေနှင်းကတော့ သူတို့ဘာရက်ဆိုလား အဲဒါကြောင့်မလာပြန်
ဘူး။ သူဒီနေ့တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတယ်။

အဲဒါကြောင့် သူတစ်ယောက်တည်း အဲလူရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားရမှာ
ကြောက်နေတယ်။ အတန်းကလည်းလွှတ်နေပြီ ... နောက်ထပ်စာသင်မဲ့
အချိန်တွေလည်းမရှိတော့ဘူး။ သူက ဒီနေ့ အိမ်ကလည်း လာကြိုမှာမဟုတ်
တဲ့အပြင် အတူတူပြန်နေကျ သူငယ်ချင်းတွေလည်းမပါတော့ သူ
တစ်ယောက်တည်း Bus ကားစီးပြန်ရမည့်ပုံ။

အာ ... သူလန့်လာပြီ။ မထူးဘူး ပြေးမယ်။ လူကုန်ခါနီး အခန်းကနေ ပြေး
ထွက်လာပေမဲ့ ...

ကံကဆိုးတာလား ကောင်းတာပဲလား။ ကျားရှေ့မှောက်ရက်လဲတော့တာ
ပါပဲ။ ကြမ်းပေါ်ဖင်ထိုင်ကျသွားတဲ့သူ့ကိုလာထူတဲ့လက်နွေးနွေးတစ်စုံ...

" လာ ကိုယ့်လက်ကိုမှီပြီး ထရပ်လိုက် "

အဲဒီလူဆွဲထူတာကလည်း အားများလိုက်တာလေ။ သူဟာအဲဒီလူရဲ့

ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဖားပျံလေးတစ်ကောင်လို ကပ်လို့။

" ရပြီ ရပြီ ကျွန်တော့်ကိုလွှတ် "

" လွှတ်ချလိုက်ရင် နာသွားမှာပေါ့ ကိုယ်တွဲထားပေးမယ်လေ "

" ဟင့်အင်း ရတယ် "

" မရပါဘူး မယုံရင် ခြေထောက်ထောက်ကြည့် "

အာ... ဟုတ်သားပဲ။ သူ့ခြေထောက် ထောက်ကြည့်တာ တကယ်ကိုအဆင်
မပြေဘူး ... အရမ်းနာတယ်။ ဘယ်လိုလုပ် ဖင်ထိုင်ရက်ကျတာ ခြေက
ခေါက်။ အတွေးတို့မဆုံးခင် ယိုင်ခနဲပါသွားတဲ့သူ့ကိုယ်လုံး။ တစ်ကိုယ်လုံး
ပစ်မှီထားသလို ဖြစ်နေပြီမို့ သူ့အရမ်းနေရကြပ်လှပါသည်။

သူဒီလူကို အရမ်းကြောက်ပါသည်။ ဘာမပြောညာမပြော လက်တွေကို
လှမ်းလှမ်းဆွဲတတ်ပြီး ... အမြဲလိုလို အတန်းရှေ့လာလာစောင့်တတ်နေ
တာ။ ပြီးတော့ စူးစူးရဲရဲတွေကြည့်တတ်ပြီး။

သူက ယောက်ျားလေး ... အဲဒီလူကလည်း ယောက်ျားလေးလေ။ ဘာလို့
လာလာစောင့်နေမှန်း သူလည်း ဒီလောက်ဆို ရိပ်မိနေတယ်ဆိုပေမဲ့ ... ဒါ
ကြီးက တကယ်ကို မဖြစ်နိုင်တာ ... စိတ်ကူးယဉ်ဖို့တောင်မကောင်းဘူး။

" ရတယ် ကျွန်တော့်ဘာသာ သွား ... "

" ထပ်ပြောရင် ကိုယ်ပွေ့ချီလိုက်မှာနော် ... "

ဆက်ပြောရမဲ့စကားတွေက လည်ချောင်းဝမှာတင် တစ်ဆိုသွားရသည်။
ပြောမရဘူး ဒီလူက လုပ်ချင်ရင်လုပ်မှာ ... သူလူတွေကြားမှာတော့ အရှက်
မကွဲချင်ပါဘူး။

" အင်းအင်း ပွေ့တော့မချီပါနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုသာတွဲပါတော့ "

သူ့ကိုတစ်ဖက်ကနေ ကူတွဲနေတာက အရပ်ချင်းကကွာနေတော့ သူ့မှာ

ခြေထောက်တွေက မြေကြီးနဲ့ ထိလိုက်မထိလိုက်။ ခေါ်သွားတဲ့ဘက်ကို သတိတရကြည့်မိတော့မှ ...

" ဟို ကျွန်တော် Bus နဲ့ ပြန် ... "

" ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမှာ "

တဆိတ် စကားကိုအဆုံးထိ ပြောခွင့်ပေးစမ်းပါ။

" မလို ... "

" ဆေးခန်းဝင်ပြပေးမယ်လေ ... ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ ... ကိုယ်ပို့ပေးမယ် "

" ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုမသိ.... "

ပြောရင်းဆိုရင်း သူ့ကားနားရောက်လာသည်။ ကားတံခါးကို တစ်ဖက်က ဖွင့်ရင်း သူ့စကားကို ဖြတ်ပြောပြန်သည်။

" ကိုယ်ကသိတယ်လေ "

ဂါး..... စိတ်တိုလိုက်တာ ဒီလူ ဘယ်လိုတောင်လဲ။

" ဒီမှာ ကျွန်တော့်ကိုစကားပြောနေရင် ဖြတ်ဖြတ်မပြောနဲ့ ... ကျွန်တော်မ ကြိုက်ဘူး "

သူပြောတဲ့စကားကို အပြုံးတစ်ပွင့်နဲ့ ပြန်ပြီး သိပြီဖြစ်ကြောင်း ပြတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်ကနေ တံခါးဖွင့်ဝင်လာပြီး သူ့ဘက်ကိုင်းလာပြန်တယ်။ အရမ်းနီးကပ်နေပြီ ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ။ သူ့လက်တွေနဲ့ တွန်းထားတော့ ထိုလူကရယ်လေတယ်။

" ဘာရယ်တာလဲ "

" ကိုယ်ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ခါးပတ်ပတ်ပေးမလို့ပါ "

" ကျွန်တော်ပတ်တတ်တယ် ဟိုဘက်ပြန်သွား "

" ကောင်းပါပြီဗျာ "

ကားလေးကိုငြင်သာစွာ မောင်းထွက်ပြီး သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးပြလာသူ။ မဆိုးပါဘူး အပြုံးက ချိုသားပဲ .. လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်တာကလွဲလို့။

" ကိုယ့်ကိုတကယ်မသိဘူးလား "

စတီရာရင်ပေါ်ကလက်တွေက ဖြူသန့်နေသည်။ ကားမောင်းနေတဲ့လူကြီးရဲ့ လက်တွေကို ငေးနေမိတာကြောင့် ရုတ်တရက်ထွက်လာသော အမေးစကားကို သူလန့်သွားရသည်။

" တကယ်မသိပါဘူးဆို ကျွန်တော်က ညာစရာလား "

" ဟုတ်ပါပြီဗျာ ကိုယ်က အမြဲမြင်နေကျဆိုတော့ သိနေပြီမှတ်တာ .. "

" မသိပါဘူး "

သူ နှုတ်ခမ်းစုစုလေးနဲ့ ပြောမိတော့ ထိုလူက ရယ်သည်။ အာ .. အဲ့လူကတော့ သူ့ကို ကလေးဆန်တယ်လို့ တွေးနေတော့မှာပဲ။

" ကိုယ့်နာမည် စိုးခန့် ကိုယ်က မင်းတို့မေဂျာ နောက်ဆုံးနှစ်က "

" ကျွန်တော်မေးမိလို့လား "

သူရွဲ့တဲ့တဲ့မေးတော့ ထိုလူကရယ်ပြန်သည်။

" အခု မသိဘူးလို့ ပြောလို့မရတော့ဘူးလေ ... "

" ဟွန့် ရုပ်ကိုက မျက်နှာရူး ရုပ်နဲ့ ... "

ခပ်ချောချောမျက်နှာက ပြောင်ချော်ချော် လုပ်ရပ်တွေနဲ့တော့ တစ်စက်လေးမှ လိုက်ဖက်လှသည်ဟု သူမထင်ပါ။

" ဟိတ် ဘာတွေ တိုးတိုးတိုးတိုးပြောနေတာလဲ "

" ဘာမှမဟုတ်ဘူး ဆေးခန်းရောက်နေပြီ ဟိုမယ် "

သူလက်ညှိုးထိုးပြတော့ ထိုလူက ရှေ့ကားနောက်ကားကြည့်ကာ ကားကို
ဘေးကပ်ရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုပြန်တွဲကာ ဆေးခန်းလိုက်ပြပေးသည့်
အပြင် .. အခုလည်း အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးနေပြန်ပါပြီ။ နေပါဦး .. သူ့အိမ်က
ဘယ်နားမှာလို့ မပြောရသေးပါဘူးနော်။ ဒါကို ဒီလူက သူ့အိမ်ကို ဘယ်လို
သိနေတာလဲ။ ကားပေါ်က ဆင်းပြီးတော့ သူ့ကို အိမ်ထဲလိုက်မပို့ဖို့ သူ့မှာ
အတင်းတားနေရသည်။

" မနက်ဖြန် ကျောင်းသွားဖို့ ကိုယ်လာခေါ်မယ်နော် .. "

" ဟာ မလိုပါဘူးဗျာ "

" ကိုယ့်ကိုရှောင်ဖို့ ဖြစ်သွားတာမို့လို့ ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်သွားရတာလေ .. မ
ရဘူးနော် .. ကိုယ်လာခေါ်မယ် "

" ဟာ မဟုတ် .. "

သူပြောတဲ့စကားဆို တစ်ခါမှဆုံးအောင်နားမထောင်ပဲ .. ခုလည်း စကား
ကိုဖြတ်ပြောပြန်ပြီ။

" ကိုယ့်ကိုစောင့်နေနော် ကောင်းဦးဝေ "

အိမ်ရှေ့ မတ်တတ်ငိုင်းကာ ကျန်ခဲ့ရသူက သူသာလျှင်။ ဒီလူ သူ့နာမည်ကို
ဘယ်လိုသိနေရတာလဲ။

အခန်း - ၃

" ကောင်းကောင်း "

" ဗျား... "

မနက်စာစားနေတုန်း အမေက ခေါ်လိုက်တာမို့ သူ့အစားပလုတ်ပလောင်း နဲ့ပဲ ထူးလိုက်တော့သည်။

" အိမ်ရှေ့မှာကားတစ်စီးရပ်ထားတာ ကြာလှပြီ ... သားသူငယ်ချင်းလား .. သူငယ်ချင်းဆို အိမ်ထဲခေါ်လိုက်လေ "

" ကား ?? "

အမေ့စကားကို သူနားမလည် .. အိမ်ရှေ့မှာ ? ကားတစ်စီး ? သူငယ်ချင်း ?။ နေပါဦး .. ဟိုလူတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးမလား။ သူ့ကော်ဖီကို ကမန်း ကတန်းမြို့ချကာ အိမ်ပြင်ထွက်ရတော့သည်။ ခြေထောက်ကပတ်တီးစီး ထားရတာကြောင့် သူ့မှာ လမ်းလျှောက်ရတာမလွယ်။ လမ်းလျှောက်လို့ ခြေထောက်ထောက်လိုက်တိုင်း သူ့မှာနာနေ၍ သူဒီနေ့ကျောင်းမတက်တော့ ဘူး စိတ်ကူးထားတာလေ။ ဒီလူက တကယ်ဇွတ်ပဲ။

သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အဟုတ်ကို ဟိုလူရဲ့ကား။ ဂါး..... မနက် စောစောစီးစီး ဒေါသထွက်လိုက်တာ။ သူ့လာတာတွေ့လို့ထင်ပါရဲ့ ကားပေါ် ကဆင်းလာတယ်။ အံ့မယ် မဆိုးပါဘူး။ ဟန်က ရုပ်ရှင်မင်းသား လုပ်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားသိပ်ကိုပဲများလွန်းတယ်။

" ဘာလုပ်နေတာလဲ "

သူဘုကလန့်မေးတော့ ဟိုလူက မျက်ခုံးပင့်ပြတယ်။

" ခင်ဗျားဘာလာလုပ်နေတာလဲ လို့ "

သူ့အသံလေး Hz နည်နည်မြင့်သွားပုံရတယ်။ ဟိုလူက နားကိုခဏလက်နဲ့ပိတ်လိုက်တယ်။ ပိုလိုက်တာ .. ကြည့်လို့ကိုမရပါဘူး။

" ကိုယ်မနေ့ကပြောခဲ့တယ်လေ မင်းကိုကျောင်းလိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ "

သူ သက်ပြင်းကြီးကြီးတစ်ချက် ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခြံတစ်ခါးကို လက်နဲ့ထောက်မှီလိုက်တယ်။ မမှီလို့လည်းမရဘူး ခြေထောက်ကအရမ်းနာတယ်။

" နာရီမရှိဘူးလား "

သူပြောတော့ သူ့လက်က နာရီကိုထောင်ပြတယ် ..

" ဒါဆို နာရီရောကြည့်တတ်ရဲ့လား "

နာရီတစ်ချက်ငုံ့ကြည့်တယ် ပြီးတော့ ..

" ၁၀နာရီလေ "

" ဒါကို ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ .. ထွက်မလာရင် လှည့်ပြန်ပါတော့လား ရူးနေတာလား "

" ဟို မင်းကကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်မလာတာလို့ထင်လို့ "

" ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ဘာလို့စိတ်ဆိုးရမှာလဲ "

သူမျက်နှာတင်းတင်းနဲ့မေးတော့ ဆီမသုံးထားတဲ့ ခေါင်းကိုအသာဖွရင်း ..

"မနေ့ကကျောင်းမှာချော်လဲထားတဲ့အတွက်ရယ်မင်းခြေထောက်နာသွားတာရယ်ကြောင့်ပေါ့ "

" အားအားယားယား "

သူတီးတိုးပြောတော့ ထိုလူက သူ့ရှေ့တိုးလာတယ်။

" ဟုတ်တယ် ကိုယ်က အားနေတော့လေ "

သူမိုထားတဲ့လက်ကို အသာရုတ်ပြီး နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်တယ်။
ပြောမရဘူး ... သူ ဒီလူကိုကြောက်တယ်။ ရုပ်လေးချောတာပဲရှိတာ ...
လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်တဲ့လူကြီး ... သူအရမ်းကြောက် ...။

" တော်ပါဗျာ ကျွန်တော်ဒီနေ့ကျောင်းမတက်ဘူး ခြေထောက်နာနေတယ်
.. ခင်ဗျားပြန်လို့ရပြီ "

" ခြေထောက်ကအရမ်းနာနေလား "

ပြောနေရင်း သူ့ခြေထောက်ပဲ လာကိုင်တော့မလို ရှေ့တိုးလာပြန်သည်။
တဆိတ် ဒီလူအရှက်မရှိဘူးလား .. ဒါမှမဟုတ် အမှတ်သည်းခြေမရှိတာ
လား။

" ရတယ် နားလိုက်ရင်ရပြီ ခင်ဗျားသာပြန်တော့ ကျောင်းနောက်ကျနေပြီ
"

" ကိုယ်ကအရေးမကြီးပါဘူး မင်းနာကျင်နေရတာ ကိုယ်တကယ်စိတ်မ
ကောင်းဘူး "

ငွတဲမှပဲ ဘာတွေလာနုယွနေတာလဲ ... သူဒီလိုမျိုး အနုအယွတွေ မ
ကြိုက်ပါဘူးနော်။

" စိတ်မကောင်းလာဖြစ်မနေနဲ့ ခင်ဗျားပြန်သင့်ပြီ ... ကျွန်တော်ဘာမှမ
ဖြစ်ဘူး "

နှင်နေတဲ့လူကို ပိုပြန်တောင်အားနာသင့်ပြီဗျ ... ခုထိ တုတ်တုတ်မလှုပ်
သေးတဲ့ ကိုလူချောရဲ့။ ကြည့်ရတာ သူ့ခြေထောက်ပဲ ပြေးလာကိုင်ကြည့်ချင်
နေသလိုလို။

" ဒါဆို ကိုယ်ဖုန်းဆက်လို့ရလား "

ဟင် ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး။ နေပါဦး ဖုန်းနံပါတ် တောင်းတာတောင် မဟုတ်ဘူးနော်။ ဖုန်းဆက်လို့ရလားတဲ့။ ဒီလူသူဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကရတာ ပါလိမ့်။ သူအကြည့်စူးစူးလေးနဲ့ကြည့်ပြီး မေးမလို့လုပ်တုန်း ...

" ကိုယ့်အဒေါ်က မော်ကွန်းထိန်းလေ "

အံ့မယ် .. ဟုတ်နေတာကြည့်စမ်း။ အဒေါ်က မော်ကွန်းထိန်း ခင်ဗျား ကစည်းကမ်းပျက် ခုတောင်ကျောင်းနောက်ကျနေပြီလေ။

" ကောင်းပြီ ... မော်ကွန်းထိန်းရဲ့တူကြီး ပြန်သင့်ပြီ တဲ့တာ "

သူရွဲ့ပြောခဲ့ကာ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။ အလကား မျက်နှာရှူး ... ရုပ် လေးနဲ့တောင်မလိုက်ဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့် ရှေးလူကြီးတွေက ပြောခဲ့တာနေ မှာ။ ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်လို့။

" ကောင်းကောင်း မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ "

သူ အတွေးတွေများပြီး အဆမတန်ကိုမဲ့ရွဲ့ဝင်လာမိတာမို့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင် နေတဲ့ အမေ့ကို မမြင်မိဘူး။

" ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျား.... "

" သူငယ်ချင်းလား "

လန့်တောင်လန့်သွားတယ် ... ရုတ်တရက်ကြီးကောက်မေးရတာလား။

" သူငယ်ချင်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကျောင်းက အတန်းကြီးအစ်ကို ... သားနေ မကောင်းလို့ဆိုပြီး သတင်းလာမေးတာ "

" ဪ သတင်းလာမေးတာပဲ ကောင်းကောင်းရယ် နောက်ဆို အိမ်ထဲ ဝင်လာခိုင်းပေါ့ ခုတော့ ခြံကြီးမှာ မတ်တပ် "

" သွားစရာရှိနေလို့တဲ့ "

အဲလူက မေမေ့သားကို လာကြောင်နေတာလို့တော့ မပြောဖြစ်လိုက်တော့
ပါ။မဟုတ်ကဟုတ်က သူ့ကိုပါတစ်မျိုးထင်ပြီး လာစွပ်စွဲနေမှဖြင့် ...

အခန်း - ၄

" ကောင်းကောင်း ဘာစားဦးမလဲ "

ဈေးသွားခါနီး အမေက မမေ့မလျော့ သူ့ကိုလာမေးသည်။ အဲဒါကြောင့်အမေ့ကို ချစ်တာ။ ကောင်းဦးဝေဘဝမှာ အဖေမရှိတော့။ ကောင်းဦးဝေရဲ့အမေ ဒေါ်ဖြူဖြူဝေဟာ ညီအစ်မတွေစုပြီး ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင် ပိုင်သည်။ ပြည့်စုံသည့်ဘဝမို့ ကောင်းဦးဝေအတွက် အစစအရာရာ ဘာမှ မျက်နှာမငယ်ရအောင်ထားနိုင်သည်။

ကောင်းဦးဝေဟာ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ သိပ်မရင်းနှီးဘူး။ သူ့ဘဝမှာ အမေကလွဲရင် အရင်းနှီးဆုံးက သူငယ်ချင်း သုံးယောက်အပြင်မရှိဘူး။ အောင်ထွန်းမေနှင်းနဲ့ ဝေဇင်ဟာ သူနဲ့ အလယ်တန်းကတည်းက ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ အမေက သူ့အတွက် အရမ်းချစ်တတ်လွန်းလို့ သူကလည်း အမေ့ကို အရမ်းချစ်သည့်သား။ သူတွေ့ထားတာက ရိုးရှင်းသည်။ အမေ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်သူမလုပ်ဘူး။

အင်း ... အခုထိ ပေါ့ ...

" သား ဘာမှတောင်မစားချင်ဘူး ... ဒါမဲ့ ဒိန်ချဉ်ရရင်တော့ သောက်ချင်တယ် "

" ကောင်းကောင်းရယ် သောက်ရမဲ့ဆေးတွေနဲ့မှ တည့်ရဲ့လား "

" တည့်ပါတယ်ဗျာ ... "

အမေ့ကိုတော့ သူမလိမ်ရဲ့။ တကယ်လည်း တည့်ပါသည်။ သူဘာမှဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ ... ခြေခေါက်ပြီး အရွတ်ယောင်ရုံတင်။

" အင်းအင်း ဒါဆို မေသွားပြီ "

" ဟုတ် "

သူ အမေ့ကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်က သူ့အိပ်ခန်းဆီ တရွတ်ဆွဲပြီး တက်ခဲ့တော့သည်။ ဆေးထဲမှာ အိပ်ဆေးပါပုံရတယ်။ သူ အရမ်းအိပ်ချင်တာပဲ။ အပေါ်ရောက်တော့ ကုတင်ပေါ် အရင်လို ခုန်ပေါက် ပစ်တက်ချင်ပေမဲ့ ... ခုတော့ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါတော့ပေ။

အဲ့ဒါ ဟိုလူကြောင့်။ ဘာတဲ့ နာမည်က .. စိုးခန့် .. ဟုတ်လား။ ရုပ်လေးနဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်ပါရဲ့ ... အကျင့်နဲ့တော့မလိုက်ဖက်။ အရမ်းကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်ပဲ သူမြင်မိတယ်။ ဟုတ်တယ် လက်ရဲဇက်ရဲ သိပ်နိုင်တယ်။

သူ ထပ်တွေးမိပြန်ပါပြီ .. ထုတ်စမ်း ... ဒီအတွေးတွေ။ ဒီလူက ဘယ်ယုန် မြင်လို့ ဘယ်ခြုံထွင်နေလဲ သူသိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုံးဝ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ ဘူးနော်။ သူ လုံးဝအဲ့လို မလုပ်ဘူး။

အတွေးတွေကို မောင်းထုတ်ပြီးတော့ အိပ်ယာပေါ် လှဲချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဘေးက ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကိုဖက်ပြီး ဆေးအရှိန်နဲ့ အိပ်မယ်လုပ်လိုက်တယ်။ သူအိပ်ပျော်တော့မဲ့ အချိန်မှာ သူ့ဖုန်းဆီက ဖုန်းဝင်လာသံကြားလိုက်ရလေတယ်။

အာ ... သူမကိုင်ချင်ဘူး။ သူ့အရမ်းအိပ်ချင်တယ် ... သူမကိုင်ချင်ဘူး။ ဖုန်းက ခဏနေတော့ အချိန်ပြည့်ပြီး Call end သွားလေတယ်။ သူပြန်အိပ်ပျော်ဖို့ကြိုးစားနေတုန်းမှာပဲ ထပ်ပြီး ဖုန်းလေးက တုန်ခါလာပြန်တယ်။

ဂါး..... ဘယ်သူတုန်းဟာ။ သူဖုန်းကိုစမ်းယူပြီး နားနားကပ်လိုက်တယ်။ သူမျက်လုံးဖွင့်ချင်စိတ်မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူခေါ်လဲ သူမသိဘူး။ ဖုန်းကို မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ဖို့လည်းမလိုဘူး။ နားအနားကပ်ရုံနဲ့ ဖုန်းက Auto ကိုင်ပြီးသား။

" ဘယ်သူလဲဟာ "

အိပ်ချင်မူးတူးအသံနဲ့ အလိုမကျတဲ့ အသံဟာ နည်းနည်းတော့ အသံလှိုင်းမြင့်နေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကြားရတာ နည်းနည်း ဒေါသတောင်ထွက်ချင်ဦးမယ်။ လက်နဲ့ကိုင်ထားတဲ့ဖုန်းက လက်ထဲက ချော်ချော်ထွက်သည်အထိ လူက အရမ်းအိပ်ချင်နေတယ်။ ဖုန်းထဲအာရုံမရှိဘူး။ သူသိတာ သူအရမ်းအိပ်ချင်တယ်။

" ဘာလဲ ခေါ်ပြီးမပြောဘူးလား မြွေပွေးကိုက် အမျိုးကောင်း ... လူအိပ်နေတာကို ချီးပဲ "

အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ဆဲနေတာ ဟိုဘက်က ဘယ်သူမှန်းမသိဘူး။ ပြောမှမပြောတာ ဘာသံမှထွက်မလာတော့ .. ဟိုဘက်ကဘယ်သူမှန်းသူသိမှာလဲ။ ဆဲခံလိုက်ရတော့ အသိဝင်လာတယ်ထင်တယ်။

" ကောင်းဦးဝေ သိပ်ကို ယဉ်ကျေးပါလားကွာ .. ကိုယ့်စီနီယာကို "

မှိတ်ကျနေတဲ့ မျက်လုံးတွေ ဆတ်ခနဲ ပွင့်လာတယ်။ ထပ်ပြီး ဒီလူပဲလား။

" ခင်ဗျားပဲလား "

" အင်း ကိုယ်ပါ .. "

" အိပ်နေတယ် အရေးမကြီးရင်နောက်မှဆက် ... "

သူဖုန်းချဖို့ပြင်လိုက်တော့ ..

" ခဏ ခဏလေးနေပါဦး "

အလောတကြီးပြောလာသော ထိုလူ။ ဂါး..... စိတ်မရှည်တော့ဘူး။

" ဘာလဲ "

" သက်သာလား "

" မသက်သာဘူး ဆေးသောက်ပြီးအိပ်နေတာ ... လူလိုသိစမ်းပါ ... "

" ဟမ် "

ဘလိုင်းကြီးအော်ခံလိုက်ရတာတော့ အားနာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မရဘူး ... သူကအိပ်ချင်နေပြီမို့ ဆဲမှာပဲ။

" လူလိုသိစမ်းပါဗျာ .. ဖုန်းမကိုင်ရင် မပြောချင်လို့ပေါ့ ... ဒါလေးတောင်မသိဘူးလား ငပိန်း "

" ဟေ့ ဟေ့ မင်းအရမ်းရိုင်းနေပြီနော် "

ပလိန်းကြီးဆဲခံနေရတဲ့ ထိုလူကို သူအားမနာနိုင်တော့ပါ။

" အိပ်ချင်နေတဲ့အချိန် ဖုန်းခေါ်ပြီး အရည်မရအဖက်မရ အရေးမကြီးတာ လာပြောရင် ကျွန်တော်ကတော့ ရိုင်းရိုင်းပဲ ... မကျေနပ်ရင် မဆက်နဲ့ ... ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ ဖုန်းမဆက်ခိုင်းဘူး ... ပေါက်တယ်နော် "

သူမသိချင်တော့ဘူး ... သူဘာမှမကြားချင်ဘူး ။ဟိုဘက်က ဘာပြောချင်ချင် သူမသိချင်ဘူး။ သူဒီလူနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး။ ဖုန်းကိုချလိုက်ရင်း တစ်ခါတည်း Silent လုပ်ပြီး သူအိပ်ချလိုက်တယ်။ မဟုတ်လို့ သူ့ကိုထပ်ခေါ်နေရင် ... ထပ်အိပ်ရေးမဝဖြစ်မှာပဲ။ ဒေါသစိတ်လေးကို အိပ်ချင်စိတ်က အနိုင်ယူသွားပုံရတယ်။ သူအိပ်ပျော်သွားတာပဲ ချက်ချင်းကို။ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားလဲမသိ .. အမေလာနှိုးမှ သူနိုးတော့သည်။

" ကောင်းကောင်းရေ မအိပ်နဲ့တော့ နေမကောင်းဖြစ်မယ် ထထ .. ဒိန်ချဉ်ပါတယ် လာဆင်းစားဦး "

အိပ်ရာကနိုးတော့ တစ်ကိုယ်လုံးချွေးတွေနဲ့ ..

" သားရေချိုးပြီးဆင်းခဲ့မယ် အမေ "

" မြန်မြန်ချိုး အအေးပတ်မယ် မေ ညစာအတွက် ချက်လိုက်ဦးမယ် "

" ဟုတ် "

အမေထွက်သွားတော့ သူရေချိုးဖို့လုပ်ရတော့သည်။ ပတ်တီးကို ဖြည်ချပြီး တရွတ်ဆွဲ ရေချိုးခန်းဝင်ရပြန်သည်။ ရေချိုးပြီးတာနဲ့ ဆေးပြန်လိမ်းကာ ပတ်တီးထုပ်ထဲနေရပြန်သည်။ သူပတ်တီးမကြိုက်ဘူး ... အသားလောင်တယ်။ ဖုန်းကို အားသွင်းဖို့ သူယူကြည့်တော့။ လားလား ရဲရဲနီနေတဲ့ Noti တွေ။ သူမကြည့်ပဲ သိနိုင်တယ် .. ဒါဘယ်သူလက်ချက်ဆိုတာ။ မကြည့်ချင်ဘူး ဒီအချိန် ကြည့်မိရင် အစားအသောက်ပျက်မှာ။ ဖုန်းကို အားသွင်းထားခဲ့ပြီး သူအောက်ဆင်းခဲ့တော့သည်။

" အမေ ဒိန်ချည် ?? "

သူလှမ်းအော်တော့ အမေက မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့နားလာကာ နဖူးကိုစမ်းသည်။ စိတ်ချရမှ Freezer ထဲက ဒိန်ချည်ဘူးကို ထုတ်ပေးသည်။

" အများကြီးမစားနဲ့နော် ညကျထမင်းမစားနိုင်ပဲ နေမယ် "

" ဟုတ် "

သူဒိန်ချည်စားနေတုန်း အိမ်ရှေ့ကကားသံကြားရသည်။ သူ့မှာ ဒိန်ချည်ဆက်စားရမလို .. အိမ်ရှေ့ပြေးရမလို။ မီးဖိုခန်းထဲက အမေက လှမ်းအော်သည်။

" ကောင်းကောင်းရေ တစ်ချက်ထွက်ကြည့်လိုက် ဒီမှာ မေ ဟင်းအိုးတန်းလန်းနဲ့မို့ "

သူလည်း ဒိန်ချည်ဘူးပါမကာ အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ညမှောင်စပျိုးပြီ

မို့ လမ်းမီးတွေထိန်နေပြီ။ ခြံရှေ့မှာ ရပ်ထားသော ကားတစ်စီး။

"ခင်ဗျားပဲ လား "

အခန်း -၅

" ခင်ဗျားပဲလား "

ခြံရှေ့ကားရပ်ကာ သူထွက်လာတာမြင်၍ထင်သည်။ ကားဘေးတွင် ခပ်လျှောလျှောလေးမှီရပ်နေသည်။ all white နဲ့။ ဒီလူက နေ့နဲ့ညမှားနေတာများလား။ ကားအနက်ကို အဖြူဝတ်စုံနဲ့သူက .. အင်း တစ်မျိုးတော့ကြည့်ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်မရတာကကြည့်မရတာပဲ။

" အင်း "

" ဘာလာလုပ်တာလဲ "

" မင်းက ကိုယ့်ဖုန်းမှမကိုင်တာ "

လခွမ်း ... ဒါက ဘာလဲ .. သူဖုန်းမကိုင်တာနဲ့ပဲ ခုလို အိမ်ထိလိုက်လာရတယ်ပေါ့။

" ခင်ဗျားကြီး သိပ်အားနေတာလား .. ကျွန်တော်ဖုန်းမကိုင်တာနဲ့ပဲ အိမ်ထိလာရတယ်ပေါ့ "

သူအော်မိပြီ ... ဟုတ်တယ် .. သူ့ဘက်ကမယဉ်ကျေးနေနိုင်တော့ဘူး။

" ကိုယ်စိတ်ပူလို့ ပြီးတော့ မင်း ကိုယ့်ကိုစိတ်ဆိုးနေတယ်ထင်လို့ "

သေစမ်း ... ဘာဆိုလို့လဲ။

" ဘာမှမဆိုဘူး .. ဖုန်းမကိုင်ရင် မအားလို့ပေါ့ ခင်ဗျားခေါ်တိုင်းဖုန်းကိုင်ရအောင် ကျွန်တော်ကခင်ဗျား...."

" ဟင် ဆက်ပြောလေ "

ဆက်ပြောစရာစကားများက သူ့မျက်နှာ ပြုံးစိစိအောက် ပျောက်ကွယ်သွားရသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ အပြုအမူတွေက သူ့ကို Seduce လုပ်နေပါတယ်ဆိုဆို တရားဝင်ဖွင့်ပြောထားတာမဟုတ်တဲ့အတွက် သူ့ဘက်ကသာ စပြောမိရင်။

" တော်ပြီ ခင်ဗျားပြန်တော့ .. ဘာမှစိတ်ပူစရာမလိုဘူး ... ကျွန်တော်မအားလို့ ဖုန်းမကိုင်တာ ရပြီလား "

သူပိတ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်ပေမဲ့ ခြေထောက်က သူ့စကားနားမထောင်ပါ။ လှည့်ပြေးသော သူ့အား ဖမ်းဆွဲလိုက်ပါသော ကိုလူကြမ်း။

" လွှတ်စမ်း .. "

သူရုန်းပေမဲ့ ထိုလူကတော့ မလွှတ်ပါ။

" ကိုယ်ဘာလုပ်နေမိလို့ .. မင်းကိုယ့်ကို ဒီလိုတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းထုတ်နေတာလဲ .. ကိုယ်တစ်ခုခု မင်းအပေါ် အမှားလုပ်ထားတာများ ရှိလို့လား "

" ဟင် "

အဲလိုလား ... သူ over reaction ဖြစ်နေပြီလား။

" မင်းကြည့်ရတာ ကိုယ့်ကိုကြောက်နေတဲ့ ဖြူဆူးလေးတစ်ကောင်လိုပဲ ... "

" "

သူ့ကို ထိုလူကရင်ခွင်ထဲ ဆွဲထည့်ထားသလိုအနေအထားနဲ့ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်ကာပြောနေတာမျိုး။ လမ်းတစ်လျှောက်တိတ်ဆိတ်နေကာ ဒီအချိန်ဆို ကိုယ့်ရပ်ကွက်က လူအသွားအလာပြတ်သည်။ ထို့ပြင် အမေက ဘုရားမီးပူဇော်ဖို့ရန် ဘုရားခန်းဝင်နေလောက်ပြီ။ အိမ်မှာ ခြံစောင့်တွေမာလီတွေ

ရှိတာမဟုတ်။ တစ်ခုခုဆို သူဘယ်သူ့ကိုမှ တလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သူရုန်းပေ
မဲ့ မရ။ ပြီးတော့ အဲဒီလူပြောနေတာလည်း ဟုတ်နေတာပဲ။ သူ over
reaction လုပ်နေမိတာ။

" ကိုယ်ဘာလုပ်မိလို့ ကိုယ့်ဆီကနေ အသည်းအသန် ထွက်ပြေးနေတာလဲ
... "

" ကျွန်တော်ဘယ်မှာ အဲလိုလုပ်နေလို့လဲ "

" ဟုတ်လို့လား ဒါဆို ဘာလို့အခုကိုရုန်းနေရတာလဲ "

" ဒါကတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲလားရမ်းလား လုပ်နေတာကိုး "

" အိုး ဟုတ်ပါပြီဗျာ အခုလွှတ်ပြီ "

လက်ဖဝါးလေးကို တစ်ချက်ဖိကာ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တော့လည်း
တစ်ခုခု လစ်ဟာသွားရသလို။

" အခုမှောင်နေပြီ ခင်ဗျားပြန်သင့်နေပြီ ..."

" ကိုယ့်ကိုစိတ်ပူနေတာလား "

ပြီးစစနဲ့ ကိုယ်လေးကိုင်းကာ မေးလာပြန်သည်။ ဒီအပြုအမူတွေ သိပ်
မုန်းတာပဲ .. သူကပဲ လူယဉ်ကျေးလိုလို။

" မဟုတ်ဘူး .. ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျားက နေမကောင်းလို့
သတင်းမေးလာရလောက်အောင်ထိ မရင်းနှီးဘူးထင်တာပဲ ... နောက်ဆို
လက်လွှတ်စပယ် ကျွန်တော့်အိမ်ကိုမလာပါနဲ့ ... ကျွန်တော်မကြိုက်ဘူး "

သူ့စကားအဆုံးမှာ ထိုလူဟာ တစ်ချက်တွေဝေသွားပုံရတယ် .. ပြီးတော့
ခါးကိုမတ်လိုက်လေတယ်။ နောက် တစ်ချက်လောက် လှလှပပလေး ပြုံး
လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ် လှလှပပလေးပြုံးလိုက်တယ်။

" ဒါဆို ကိုယ့်ဘက်က ရင်းနှီးအောင်စလုပ်ရမှာပေါ့ "

" ကျွန်တော်မရင်းနှီးချင်ဘူး "

ခြံတံခါးကိုဆွဲပိတ်ရင်းသူဆိုတော့ ခြံတံခါးကြားက သူ့လက်တွေကို လာအုပ်ကိုင်တယ်။ လန့်သွားပေမဲ့ သူမရုန်းမိဘူး။ ရုန်းလည်းလွတ်မှာမဟုတ်ဘူး ... အဲ့လူက အားသိပ်ကြီးတယ်။

" ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ ရင်းနှီးချင်တယ် ... မင်းကိုယ့်ကိုရင်းနှီးအောင် ကိုယ်အရင်ဆုံး လုပ်မယ် .. ပြီးမှ .. "

စကားကိုဆုံးတဲ့အထိမပြောပဲ သူ့မျက်နှာကို လာပြီး စေ့စေ့ကြည့်နေပြန်သည်။ သူမသိမသာလေး တစ်ချက်ရုန်းကြည့်တော့ လက်တွေကိုဖယ်ပေးတယ်။ လက်တွေဖယ်လိုက်တာနဲ့ ခြံတံခါးကိုသော့ခတ်ပြီး သူလှည့်ထွက်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့ကို ဘာတွေပြောလာမယ်မှန်း မသိတာကို သူဆက်နားမထောင်ချင်ပါဘူးနော်။

" ပြီးမှ ကိုယ့်ရဲ့အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်မယ် "

နောက်ပါးဆီက လွင့်လာတဲ့ သူ့အသံက ညအမှောင်မှာ သူ့ကိုကြက်သီးထစေတယ်။ သူလှည့်မကြည့်ဘူး .. လှည့်မကြည့်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောပစ်ခဲ့ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ခြေလှမ်းကိုမရပ်ပဲ သူအိမ်ဘက်ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ ..

.
. .
. .
. .

" ဆုတောင်းလိုက် ပူဖောင်းပဲရမယ် "

အခန်း - ၆

ထိုနေ့မှစပြီး စိုးခန့်ဆိုသော သူ၏ စီနီယာသည် အတန်းချိန်တစ်ချိန်ပြီး တိုင်း သူ၏အခန်းရှေ့လာသည်။ သူသွားသမျှနောက်လိုက်သည်။ Library သွားလည်းပါသည်။ canteen ထိုင်လည်း လိုက်သည်။ ကျောင်းခိုးဆင်း ရင်တောင် နောက်ကနေ ကပ်ပါသည်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူတို့မေဂျာအပြင် တစ်ကျောင်းလုံးနီးပါး ထို အကြောင်းအရာကို သိနေကြပြီ။ သူနဲ့စီနီယာ ဘယ်အခြေအနေမှ မရောက် သေးသည့်တိုင် တစ်ကျောင်းလုံး၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် သူနဲ့စီနီယာဟာ လူတို့ တွေးနိုင်သည့်အတွေးထက် ပိုနေကြပြီ။ လူတွေက ဘာလို့ အဲလောက်ထိ တွေးနေကြတာလဲ သူမသိဘူး၊ သိလည်းမသိချင်ဘူး၊ သူလည်းမတွေးဘူး။

အတွေးတွေက သိပ်မှောင်မိုက်နေရင်တောင် အဲဒီလူတွေက အလင်းဝင်ဖို့ အခြေအနေမှာမရှိကြဘူး။ ပြီးတော့ အတင်းတွေအဖျင်းတွေ။ အတူတူ သွားလာကြတယ်ဆိုပေမဲ့ သူက စီနီယာကိုလိုက်ခဲ့ပါ လာခဲ့ပါလို့ ခေါ်ခဲ့တာ မဟုတ်။ ဒီလိုပဲ အနောက်ကလိုက်တယ်။ သူစားရင်လိုက်စားတယ်။ သူသွား ရင် လိုက်တယ်။ ဒါလေးပဲ။ အရမ်းအတင်းငြင်းလွန်းရင် ရုပ်ပေါက်မှာစိုးလို့ သူမသိလိုက်မသိဘာသာ နေနေမိတာနဲ့တင် သူနဲ့စီနီယာက လူတွေရဲ့ ညစ် ညစ်မှောင်မှောင်အတွေးထဲ ဘာလို့ ဝင်သွားရတာလဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီ အတင်းအဖျင်းတွေက ဒီလိုလေးတွေ ငြိမ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဆီ ကိုယ်တိုင်လာမေးကြသလို မထိခလုတ် ထိခလုတ် လာစကြတဲ့သူတွေရှိ တယ်။ နားလည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သူတွေတော့ရှိတယ်။ အနည်းစုပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီနားလည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေကို အကြောက်ဆုံးပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုရင် သူတို့က အတွေးနိုင်ဆုံးလူသားတွေမို့။ လာပြောသမျှကို သူကဘာမှနားမထောင်နေဘူး။ ငြင်းနေရင် လူတွေက တကယ်ထင်ကုန်မှာ ကြောက်ရသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ စီနီယာကတော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူး။

စီနီယာဟာ လာပြောသမျှလူတွေရဲ့ အပြောကို မငြင်းရုံမကဘူး ... ထောက်ခံသလို ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ တုံ့ပြန်တတ်တယ်။ အဲဒီစီနီယာ ဘာတွေ တွေးနေသလဲ သူလိုက်မမီတာမဟုတ်ဘူး။ သူလည်း ဒီနေ့ခေတ်ရဲ့ သားတစ်ယောက်ပဲ ... ဒီလူဘယ်ခြေလှမ်းတွေ လှမ်းနေလဲ သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ပေါ့။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ စီနီယာရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက အရမ်းစွဲနေတယ်။ သူဟာ စီနီယာရဲ့ အဝေးကို ထွက်ပြေးနေပုံရပြီး စီနီယာကဘာမှမလုပ်ပါပဲ သူ့ဘက်က over acting တွေ လုပ်ဆောင်နေတာမျိုး။ သူတကယ်မလုပ်ဘူး ... သူတကယ်အဲလိုမလုပ်ပါဘူး။

သူက ကြိုတင်ကာကွယ်တာ .. pre-protecting လုပ်နေမိတာ။ သူ စီနီယာနဲ့ မရင်းနှီးချင်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ မရင်းနှီးလို့မရအောင် စီနီယာက တတ်နိုင်စွမ်းတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုရင် အောင်ထွန်း မေနှင်းနဲ့ ဝေဇင်ကို အဲဒီလူဘက်ပါအောင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကောင်းနေတာပါပဲ။ အခုဆို သူရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလား .. စီနီယာရဲ့ မောင်နှမတွေလား မသဲကွဲတော့ဘူး။

ဘယ်လိုပြောရမလဲ .. သူ့လူကိုယ့်ဘက်သားလား .. ကိုယ့်လူသူ့ဘက်သားလား အဲလိုလား။ အခုလည်းကြည့် အတန်းရှေ့လာစောင့်နေပြန်ပြီ။ ကျူရှင်လိုက်ပို့ဖို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်းနဲ့။ ပြီးရင် မုန့်လိုက်ဝယ်ကျွေးမဲ့ ရည်မှန်းချက်ကြီးနဲ့။ ပြောမနေတော့ဘူး ... တားမနေတော့ဘူး ...

သူက လေးယောက် တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။

သစ္စာဖောက် ၃ကောင်။ သူငယ်ချင်းကို မုန့်နဲ့လဲစားတဲ့ကောင်တွေ။ မုန့်နင် ပါစေ ... ဟွန့်။ အတွေးထဲမှာတင် ဟွန့်တာမဟုတ်ပဲ အပြင်မှာပါ ဟွန့်သွားမိ တယ် ထင်တယ်။ အောင်ထွန်းကသူပခုံးကို လာတိုက်သည်။ သူ ဘာလဲဆို တဲ့သဘောနဲ့ မေးဆတ်ပြတော့ အောင်ထွန်းက သူလုပ်ပြသလို ပြန်လုပ်ပြ တယ်။

အာ သူဒီလိုရုပ်လုပ်ပြမိတာလား။ နှာခေါင်းကိုရှုံ့ထားပြီး နှုတ်ခမ်းက တစ်ဖက်ကို တွန့်တက်နေသည်။ မျက်လုံးတွေက တစ်ဖက်ကပိတ်ခါနီး တစ်ဖက်က အကြည့်တို့က ဗီလိန်ရုပ်။ အင်း ... ကလေးမသာရုပ်နဲ့ သူက အဲ့ လိုလုပ်ပြမိတယ်ပေါ့။ အား..... ရုပ်ဆိုးလိုက်တာ .. အဲ့ဒါ ခင်ဗျား ကြောင့်။

သူခေါင်းခါကာ အောင်ထွန်းကို ရှေ့ကသွားနှင့်ဖို့ပြောလိုက်သည်။ မေနှင်း နဲ့ဝေဇင်က ဘယ်အချိန်ကတည်းက အတန်းပြင်ရောက်သွားမှန်းမသိလိုက်။ စီနီယာနဲ့ အဖွဲ့ကျနေပြီ။ အမှန်ပြောရရင် စီနီယာကချောပါသည်။ ဟုတ် တယ် အဲ့လူက သိပ်ချောတယ် ... ရယ်လိုက်ရင် သွားစွယ်ချွန်ချွန်လေးတို့က အထင်းသား။ ပြီးတော့ ညာဘက်ပါးပြင်က တစ်ခုတည်းသော ပါးချိုင့်နက် နက်နဲ့။ ထိုပါးချိုင့်ပါသောဘက် နှုတ်ခမ်း၏အပေါ်တွင် မှည့်နက်လေး တစ်လုံး။

အသားတို့က ယောက်ျားပီသသည်ထက် ဖြူစင်သည့်ဘက်ရောက်သည်။ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ်က လမ်းလျှောက်ရင် အရမ်း လိုက်ဖက်၏။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို Model ရှုံးလောက်တဲ့လူက ဘာလို့ သူနား အချိန်ကုန်ခံပြီး ကပ်နေရတာလဲ။ သူ့ကိုကြိုက်လို့တဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာ လေ။ စီနီယာအနေနဲ့ ကစားစရာတစ်ခုကို မရမနေ လိုက်ဝယ်နေပုံနှင့်သာ

တူသည်။

ပြီးတော့ ဒီလူရဲ့အပြုအမူတွေက သူ့အပေါ် ချစ်နေပုံလို အထင်လွဲစရာ ကောင်းပေမဲ့ စီနီယာက သူ့နောက် သူ့အရိပ်လိုလိုက်နေတာကလွဲပြီး သူ့ကို ချစ်ပါတယ်လို့ပြောဖူးသေးတာမဟုတ်။ အင်း ... သူ့ဖက်က ကြိုပိတ်ထား တယ် ဆိုပေမဲ့ပေါ့။

လွယ်အိတ်ကိုလာဆွဲမှ သူသတိဝင်မိသည်။ သူဟာ စီနီယာရဲ့အကြောင်း ကို အရမ်းတွေးနေမိတာပဲ။ သူ စီနီယာကို မကြိုက်နေပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမြဲ အနားမှာ အရိပ်လို လာကပ်နေတဲ့အတွက် သူ့စိတ်တွေ ယိမ်းယိုင်ချင်လာ သလိုမျိုး။ အခုလည်း သူ့လွယ်အိတ်ကို လာဆွဲပြီး ကောက်လွယ်နေပြီ။

သူဒီလိုမျိုး အကျွမ်းတဝင်ပြုမူတာမျိုးမကြိုက်ပေမဲ့ စီနီယာက ဂရုမစိုက် ပါဘူး။ လုပ်ချင်ရာလုပ်မယ်၊ ပြီးရင် အလှဆုံးပြီးမယ်။ မကြိုက်တဲ့အပြုအမူ ကို မျက်ခုံးတွန့်ချိုးပြလိုက်တော့ သူ့မျက်ခုံးတွေကို စီနီယာက သူ့လက်ကြီး ကြီးတွေနဲ့ လာဖြည့်ချတယ်။ ပြောချင်တာက သူ့ကိုမျက်ခုံးမကြုံနဲ့ပေါ့။

အင်း ထိရောက်ပါတယ်။ သူ့မျက်ခုံးမကြုံတော့ဘူး စကားနားထောင်တာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ထပ် သူ့မျက်နှာပေါ် လက်ရောက်လာမှာ မ ကြိုက်တာမျိုး။

" သွားရအောင်လေ သူငယ်ချင်းတွေစောင့်နေပြီ "

" စောင့်ပေစေပေါ့ မစောင့်နိုင်ရင် သွားနှင့်ကြ ကျွန်တော်က စောင့်ခိုင်း နေလို့လား "

" အိုး ကိုယ့်ဖြူကောင်လေးက ဘာတွေ ဒေါသထွက်နေတာလဲ ... ကိုယ် ဘာအမှားလုပ်လိုက်မိလို့လဲ "

အများကြီးပဲ အများကြီးအများကြီးပဲ။ အဓိကက သူ့ဘဝထဲ ဝင်လာ

တာ။

" တော်ပြီ သွားမယ် "

လူတွေရှိနေသေးတဲ့ အတန်းထဲမှာ သူဒါမျိုးစကားတွေမပြောချင်ပါဘူး။ ပြောမရဘူး။ ဒီလူကသိပ်စကားတတ်တာ။ မထင်ထားသလို ပြောချင်ရာ ပြောထွက်လာရင် မျက်နှာရူးစီနီယာက ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သူပဲ အရှက်ရလိမ့် မယ်။

စီနီယာဆွဲယူထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကို သူပြန်လွယ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အောင်ထွန်းတို့ဆီထွက်လာပြီးတော့ အောင်ထွန်းပခုံးကိုဖက်ပြီး ကျောင်း ပြင်ပဲ ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လား၊ စိတ်မပူတော့ ဘူး၊ စီနီယာလိုက်ပို့လိမ့်မယ်။

ကျူရှင်ထိ နှစ်ယောက်သား Bus ကားစီးလာခဲ့လိုက်တယ်။ မေနှင်းတို့ ကတော့ စီနီယာကားနဲ့မို့ အလျင်စောရောက်နေတယ်။ သူထိုင်နေကျ နောက်ဘက်အစွန်ဆုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ခုံပေါ်မှောက်အိပ်လိုက်တယ်။ သူစိတ် ပင်ပန်းတယ်။ စီနီယာကိုမြင်နေရတာ စိတ်ပင်ပန်းတယ်။ ဆရာမစာသင်လို့ သာ ပြီးသွားတယ်။ သူတစ်လုံးမှ နားမလည်လိုက်ဘူး။

ဘာလို့လဲ သူမသိဘူး။ သူစိတ်ဆိုးပြီးထွက်လာတာကို နောက်ကနေ အရင် တုန်းကလို စီနီယာလိုက်မချော့လို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သူကျူရှင်ရောက်တဲ့ အထိ စီနီယာ စောင့်မနေပေးလို့လား။ သူမသိဘူး၊ အို သူဘာမှမသိဘူး။ ကျူရှင်အောက်ကို ငှယောက်သားဆင်းလာခဲ့လိုက်၏။

ကျူရှင်ရှိတဲ့ရပ်ကွက်ထဲမှာတင် မေနှင်းတို့သုံးယောက်လုံးရဲ့ အိမ်ရှိတာ ကြောင့် သူကသာ အိမ်ကိုပြန်ရမဲ့လူ။ လက်ပြနွတ်ဆက်ပြီး သူ Bus ကားဂိတ် ဆီ ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူစိတ်မကြည်မလင်ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ နေ့နေ့ညည သူ့အနားအရိပ်လိုကပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အနားမှာမရှိတာ

နဲ့ပဲ သူကဒီလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကို အားပျက်နေရတယ်ပေါ့။ မဖြစ်သင့်တာ။ သူစီနီယာကို မကြိုက်ဘူး။ Bus တွေတစ်စီးပြီးတစ်စီး ထွက်သွားတယ်။ သူစီးရမဲ့ကား ပါလား မပါဘူးလား သူမသိဘူး။ လမ်းမပေါ် သူကြည့်မနေဘူး။ သူအရမ်းပင်ပန်းနေတယ်။ ဒါထက် သူဝမ်းနည်းနေတယ်ဆို ပိုမှန်မလားပဲ။ ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ချထားပြီး ပေါင်ပေါ် လက်ချပြီးခေါင်းပါမှောက်ထားလိုက်တယ်။ သူ့ဘက်က အသားလွတ် စိတ်ဆိုးစိတ်တိုနေတာက စီနီယာကို ထပ်သည်းမခံစေနိုင်တော့ဘူးထင်တယ်။

သုံးလရှိပြီ။ သုံးလအတွင်း စီနီယာက တစ်ချက်မှ အပြုံးမပျက်ခဲ့ဘူး။ သူစိတ်ဆိုးလည်းသည်းခံတယ်။ သူ့အနားအရိပ်လိုကပ်နေတယ်။ သူဂရုမစိုက်ပဲ လျစ်လျူရှုနေရင်တောင် စီနီယာက ကော်ကပ်စက္ကူလေးလို သူ့နားမှာ အမြဲရှိတယ်။ ဒါဟာ သူ့ကိုအကျင့်ပျက်စေတယ်။

သူ့ရှုံးနေပြီထင်တယ်။ စီနီယာ့ဘက်ကစပြီး ပြိုင်တဲ့ပြိုင်ပွဲမှာ။ စီနီယာဘက်က ဘာမှစကားမစရသေးပဲ သူ့ဘက်က အလံဖြူပြချင်နေမိပြီ။ ရုတ်တရက် ခေါင်းပေါ်ရောက်လာတဲ့ လက်ဖဝါးကြီးကြီးတစ်ဖက်။ သူမော့ကြည့်မိတော့ လမ်းတွေမှာ မီးတွေတောင် လင်းနေပြီ။ လမ်းမီးတိုင်က အလင်းရောင်ကို အဲ့လူက ကာထားလို့ သူ့ဘက်ကနေ အဲ့ဒီလူရဲ့မျက်နှာကိုမမြင်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူဘယ်သူလဲ သူသိတယ်။

နူးညံ့နွေးထွေးတဲ့အသံကြည်ကြည်ရှုရှုလေးက သူ့ဆီလွင့်လာတယ်။ သူတစ်နေ့လုံး စိတ်ပျက်ပြီး ထိုင်းမှိုင်းညှိုးမှောင်နေရသမျှက တိမ်ပြယ်ကောင်းကင်တစ်ခုလို လင်းချင်းနွေးထွေးသွားရတယ်။

" အိမ်ပြန်ရအောင် ဖြူကောင်လေး "